

Jordi Cumplido. Des de Belgrad

«Ara Sèrbia és capdavantera en estratègia de vacunació a tot el món. Hi tenim vacunes yankis, britàniques, russes, xineses... i aviat la cubana»

Jordi Cumplido Mora davant la catedral de Sant Sava, a Belgrad, des d'on treballa com a periodista.

Fa poc més d'una dècada, en la meva innocent postadolescència, em vaig començar a sentir irresistiblement fascinat per l'atàvica complexitat dels Balcans. Aquella curiositat de periodista i d'historiador em va portar algun temps després a Dubrovnik, a Mostar, a Sarajevo, a Novi Sad, a Priština, a Tirana i a Herceg Novi. I al final de tot, a Belgrad, on fa sis anys vaig començar a construir una nova vida, que és la que visc avui. Aquí, envoltat de serbis i rodejat de llibres, he quedat atrapat pel realisme màgic d'una terra dura i amable, i per aquella voluntat de saber que encara no he perdut. A Belgrad treballa com a periodista per un mitjà digital, *Catalunya Diari*, i dedico el meu temps lliure a la investigació historiogràfica. Quan vaig arribar-hi, un plujós 22 de setembre de 2014, sol i sense conèixer ningú, el primer que vaig fer va ser aprendre l'idioma. I a força d'aprendre'n la gramàtica i la lletania popular, m'he acabat capbussant en la seva literatura i en les fonts històriques que em permeten aprofundir en l'estudi del passat. En aquests sis anys he escrit un llibre inèdit, *La transició fallida a Sèrbia*, i estic a poques pàgines d'enllestir-ne un altre, *Iugoslàvia, la revolució dels pobles*, que espero que pugui veure la llum molt aviat. I entremig articles, i assajos, i experiments i lectura per obligació i perquè sí, per aquesta passió que s'ha convertit en una inèrcia.

En aquesta etapa de la meua vida, a voltes apassionant i d'altres sofrida, no he perdut la meua connexió amb Manresa, que és i serà sempre la meua llar, el meus orígens, la casa dels meus pares i els carrers de la meua gent. A Manresa vaig créixer i em vaig convertir en el que soc. A Sèrbia hi he projectat el que volia ser, i el que espero ser algun dia. Però en aquesta connexió entre passat/certesa i futur/incògnita s'hi intercala un present ambigu, d'allà i d'aquí, que va de les arrels

fins a les branques. De Manresa en vaig i en vinc, com un migrant perpetu, i quan hi soc m'hi reafirmo, i quan no hi soc m'embriaga l'enyorança, i sé que tinc un lloc on tornar. Suposo que és això, allò que en diuen *manresanisme*. L'últim viatge d'aquest pont aeri va ser el 3 de març de 2020. Després, ja sabeu, el gran terrabastall. A Sèrbia he viscut 365 dies i algun més de pandèmia i confinaments. Bé, de confinaments pocs. Aquí la cosa ha anat d'una altra manera, i m'ha ajudat a entendre una mica més aquest enorme contrast entre l'Espanya/Catalunya cosmopolita, oberta, massificada, turística, i per tant sensible a la propagació supersònica del virus, i la Sèrbia encara closa, aïllada, immòbil i per tant resistent als contagis. De confinament, pròpiament, no n'hem tingut. Algun toc de queda i comerços tancats. Poc més. Bo i amb tot, no he deixat mai de mirar amb angoixa cap a Manresa, cap a Catalunya, amb l'ai al cor per la salut dels meus. Ara Sèrbia és capdavantera en estratègia de vacunació a tot el món. Hi tenim de tot. Vacunes yankis, britàniques, russes i xineses. I diuen que aviat arribarà la cubana! Potser sigui una lliçó del poble serbi, en tota la seva humilitat, arreu del món: més pragmatisme i menys politiqueig. Benvingut sia si això em permet recuperar aviat la connexió Belgrad-Manresa. Mentrestant seguiré llegint i escrivint sobre els Balcans, i potser això sigui el secret per no haver defallit encara.